

HUCZENIE (3) *sb n*

Pierwsze e jasne, końcowe z tekstów nieoznaczających é i -é.

sg N huczeni(e) (1). ◇ G huczeniã (1). ◇ A huczeni(e) (1).

Sł stp, Cn brak, Linde w objaśnieniu s.v. huk.

1. Łoskot, brzmienie (o głuchych odgłosach o znacznej sile) (1) :

Wyrażenie: »szumow huczenie« (1): Gdzie miánowicie w Pfál. 18. opifuie [Dawid] to náklonienie ábo íchylene niebios/ rozumieiac przez nie one dziwne burze/ obłokow íkupienie/ ciemności zmocnienie/ ízumow huczenie/ łyfkánia ognistego/ gromow y piorunow trzálkánie CzechEp 162.

2. Krzyk, hałas, wrzask (o głosie ludzkim) (2) :

W połączeniu szeregowym (1): Cudzoziemcy/ pácholętá/ pácholikowie/ y inné lekkie ofoby/ [...] áby íie ípokoyne bez wízelákiego wołania/ huczenia/ gwizdánia záchowáli: á zwłáczá przy íluchaniu Połłów Pánów poítronnych SarnStat 16.

a. Wyrażanie uczucia radości, zadowolenia, także pochwały, aprobaty (1) : Plausus, Kláskánie rękómá/ Huczenie/ Wykrzikánie/ Też chwałá Mqcz 303c.

Synonimy: 1. brzmienie; 2. wykrzykanie.

*Cf **HUCZEĆ***